

— После дѣдо Танасъ се отмѣсти полека. Сѣдна върху единъ голѣмъ снопъ, напеченъ отъ слънцето, и въздъхна. Почина си. Срѣбна си отъ бѣкел-ето малко вода, надигна се и рече:

— Азъ ще поемамъ полека надолу, па ти гледай съ тая дяволска направа да не разпилѣешъ зърната! Друго е, когато заграбишъ съ ржка! Знаешъ, кжде да се отрѣже! Полека сложишъ ржкойката на земята! Всѣко зърно се пази!

— Хубаво, тате, — усмихна се голѣмиятъ му синъ, — тя така е направена, че пести всѣко житно зърно и го скжтва!

Дѣдо Танасъ си трѣгна. Когато стигна до червения дуваръ, зиданъ съ печени тухли, позапрѣ се малко, сякашъ бѣше сбъркалъ улицата. Изтри потъта отъ очитѣ се и влѣзе. Предъ стареца свѣтна новага кжща, голѣма, като дворецъ, съ широки прозорци и врати. Върху покрива бѣха опънати свѣтли жици, вързани за два прѣта.

Щомъ го видѣха, децата хукнаха срещу него.

— Дѣдо си иде! — викнаха тѣ въ едно гърло.

Дѣдо Танасъ се позапрѣ на срѣдъ двора, отвори ржце и така дочака внучетата.

